

STUDIUL EPISTOLEI 1 TESALONICENI (2)

Texte biblice: 1 Tesaloniceni 2

Notițe dintr-un studiu asupra Epistolei 1 Tesaloniceni

Primele două capitole ale acestei epistole sunt străbătute, propriu-zis, de două mari gânduri. Primul gând este: cum au primit tesalonicenii Cuvântul, iar Pavel a reluat apoi acest gând încă odată în capitolul 2,13. Cel de-al doilea gând este faptul cum slujitorii au lucrat și au acționat la tesaloniceni. Am văzut aceasta deja tangențial în capitolul 1,5-9, iar în primele douăsprezece versete ale acestui capitol lucrul acesta este acum reluat și aprofundat.

Noi nu suntem apostoli, ci doar simpli slujitori ai Domnului și totuși putem să învățăm câte ceva pentru noi și pentru slujba noastră din ceea ce apostolul scrie aici despre primirea lor de către tesaloniceni. Aceste douăsprezece versete ne arată două domenii în care a avut loc această primire. Unul a fost vestirea Evangheliei, cu rezultatul că oamenii s-au întors la Dumnezeu; celălalt a fost slujba pentru oamenii care s-au întors, slujbă pentru credincioși. Și apostolul arată în aceste versete, bazat pe mai multe caracteristici, cum n-a fost slujba lor; și de la versetul 7 arată ambele caracteristici pozitive ale slujbei lor, care este comparată cu o doică care hrănește și cu un tată care îndeamnă, care mângâie și care mărturisește. Ambele sunt slujbe de păstor, dar cu un caracter diferit.

Slujba reală o vedem deplin în Domnul Isus. El a vorbit din prezența lui Dumnezeu și Și-a făcut slujba neinfluențat de aprobarea sau respingerea și împotrivirea oamenilor. Acesta este lucrul fundamental, dar în acest capitol 2 găsim și un joc de echipă între cel care vorbește și cei care ascultă.

„Pentru că voi înșivă știți, fraților, că venirea noastră la voi nu a fost zadarnică” (Capitolul 2,1).

Prin „venire” se înțelege aici slujirea în propovăduire prin apostol și însoțitorii lui, această slujire nu fusese zadarnică în privința rezultatului. Faptele Apostolilor 17,4 arată de altfel foarte limpede că venirea la tesaloniceni nu fusese zadarnică, iar Pavel nu este deloc nesigur în această privință. Și ce rezultat ar fi și în zilele noastre dacă slujitorii, după o slujire care a avut loc pot avea impresia și sentimentul că ea n-a fost zadarnică, pe baza rezultatelor ei vizibile.

Nu este zadarnică o dublă negare, care de aceea trebuie privită ca o confirmare puternică. Aparent poate să fie o slujire zadarnică și la aceasta se pot lua în discuție trei posibilități:

- S-ar putea ca subiectul să fie de așa fel, încât să nu poată ieși la iveală un rezultat bun. Dacă nu propovăduim Pâinea vieții, nici nu putem aștepta ca săturarea să fie consecința (compară cu 1 Corinteni 15,14).

- Poate să depindă chiar de slujitorul însuși. Dacă nu împărțim drept Cuvântul adevărului (2 Timotei 2,15), atunci depinde de noi, de slujitor, de felul slujirii noastre și atunci este spre rușinea noastră și nu trebuie să ne mirăm dacă slujirea este zadarnică.

- Dar cauza poate fi și de partea ascultătorilor sau primitorilor propovăduirii, că vestirea este zadarnică; Însuși Domnul se plânge cu referire la poporul Său pământesc în această privință (Isaia 49,4). Galatenii au mers bine, dar au fost opriți, iar apostolul se teme să nu fi muncit zadarnic printre ei (Galateni 4,11). Motivul pentru aceasta au fost influențe doctrinare greșite ale unor învățători falși. La tesaloniceni grija pentru o eventuală propovăduire zadarnică era întemeiată pe presiunea pe care satan a exercitat-o asupra acestor proaspăt

convertiți pentru a-i irita, ca sămânța aruncată să nu poată încolți (1 Tesaloniceni 3,5). La filipeni apostolul se aștepta ca ei să fi înfățișat Cuvântul vieții, ca el să nu fi muncit zadarnic (Filipeni 3,16); în acest caz pe el nu-l interesa gloria personală, ci rodul pentru veșnicie, pentru Domnul. Fie ca Domnul, după aceste trei zile de conferință aici, la Dillenburg, să poată da sentința asupra noastră, a celor care am putut fi aici: nu a fost zadarnic!

Ar trebui noi de fapt să ne punem întrebarea dacă propovăduirea noastră a fost zadarnică? Ploaia și zăpada nu se întorc la cer înainte de a fi fertilizat pământul. Aceasta a spus-o Dumnezeu: Cuvântul Lui nu se va întoarce gol la El (Isaia 55,10-11). Dacă ne-am uita întotdeauna dacă a fost zadarnic sau nu, atunci suntem preocupați mai mult cu noi decât cu Dumnezeu și cu minunatul Lui Cuvânt. Firește că un slujitor se întreabă dacă a fost în ordine și uneori întrebăm acest lucru și pe soțiile noastre, când am propovăduit. Dar sarcina noastră este să aruncăm pâinea pe suprafața apelor (Eclesiastul 11,1).

„... ci, după cum am și suferit mai înainte și am fost insultați în Filipi, după cum știți, am îndrăznit în Dumnezeul nostru să vă vestim Evanghelia lui Dumnezeu, cu multă luptă” (versetul 2).

Acești slujitori au fost alungați din Filipi și au venit în Tesalonic trecând prin Bereea. În Filipi au fost maltratați și cu siguranță se mai puteau vedea pe ei vânătăile și cicatricile (Faptele Apostolilor 16,22-23 și 33). Când ai picioarele în butuci și ești bătut, atunci aceasta nu se vindecă așa de repede. Există răni grave, când ești biciuit. De aceea ar fi mai bine ca acest cuvânt grecesc care aici a fost exprimat prin „îndrăznit”, să fie tradus cu „cutezat”. Ei și-au manifestat cutezanța, cu toate că tocmai avuseseră parte de împotrivirea satanei. De altfel, împotrivirea lui satan este cea mai bună dovadă că treaba este de la Dumnezeu, altfel n-ar ataca. Deci cu toate acestea, au folosit toată puterea, pe care Domnul le-a mai dăruit-o, și au vestit Evanghelia cu multă luptă. Aceasta nu este acum aceeași luptă ca în Coloseni 2,1, unde apostolul a luptat mult pentru coloseni, ci aici în Tesalonic era o încordare care cerea ultimele rezerve de putere. Ce exemplu! Nici o resemnare, ci cutezanță și strădanie pentru a împlini mai departe slujba. Minunat har al lui Dumnezeu într-un slujitor, care, de fapt, era și el tot un om cu aceleași sentimente ca noi. De-am învăța mai mult să avem încredere în puterea Cuvântului lui Dumnezeu, care ne va da o anumită cutezanță în mărturia pentru Domnul.

Ce impresie trebuie să fi făcut lucrul acesta asupra tesalonicenilor, că acești bărbați cu rănilor lor grave și leziunile lor au venit la ei și n-au încetat să propovăduiască Evanghelia, ci să continue cu ea.

Noi nu trebuie în slujba noastră să umblăm după recunoaștere sau omagiere; în general împotrivirea sau respingerea va fi mai mare decât mulțumirea. Așa a avut parte și Domnul Însuși (Isaia 49,4). Fratele Darby a spus odată: „În general, drumul unui slujitor nu este caracterizat prin încurajare”. Dar Domnul poartă de grijă ca slujitorii Lui să găsească încurajare la timpul potrivit (Psalmul 110,7). Un slujitor încercat al Domnului a spus odată: „Domnul ne dă atâta împotrivire în slujba noastră, încât să nu devenim aroganți; și El ne dă atâta încurajare, încât să nu rămânem la podea”.

Ce este îndrăzneala? Nu este un talent natural, cu care cineva pășește pur și simplu neînfricat și fără teamă de oameni. Și nu este nici retorică. Îndrăzneala este o pregătire sau însușire spirituală, în care slujba poate și trebuie să fie făcută - este o vorbire liberă, neînfricată. Izvoarele pentru această aptitudine nu sunt în noi înșine. Chiar Pavel, acest slujitor talentat, i-a rugat pe efeseni pentru mijlocire, ca să i se dea cuvânt și să poată vorbi cu

îndrăzneală „așa cum trebuie să vorbesc” (Efeseni 6,18-20). Îndrăzneala spirituală se va dezvolta în așa fel, ca să putem vorbi așa cum trebuie să vorbim.

Dar îndrăzneala nu se referă numai la conștientizarea din a cui însărcinare pot să vorbesc, ci și ce am voie să vorbesc, ce mesaj propovăduiesc. Și noi știm că în lume trebuie să ne așteptăm la opoziție atât împotriva celui care dă împuternicirea, cât și a mesajului. Și a face această slujbă cu putere și cutezanță în ciuda împotrivirii, aceasta este îndrăzneală.

Această cutezanță și libertatea lăuntrică nu vin din noi înșine, ci apostolul adaugă aici: „am îndrăznit în Dumnezeu nostru”. Îndrăzneala izvorăște din părtășia cu Dumnezeu, este o însărcinare din partea lui Dumnezeu. Și apostolul accentuează de mai multe ori în următoarele versete, că el și-a făcut slujba în părtășie cu Dumnezeu și înaintea lui Dumnezeu (versetele 4-5). Cuvântul „îndrăzneț” (sau „deschis” sau fără sfială”) este folosit în Noul Testament pentru prima dată în Faptele Apostolilor 2,29, deci abia după ce a fost turnat Duhul Sfânt. De aici putem trage concluzia că această îndrăzneală este o consecință a locuirii Duhului Sfânt în lăuntru credincioșilor.

„Pentru că îndemnul nostru nu era din rătăcire și din necurăție” (versetul 3).

Aici Pavel privește înapoi în timp, pe când era la tesaloniceni și vorbește despre ce el n-a fost și despre ce a fost el printre ei. Care a fost motivul că el începe acum să vorbească despre sine și slujba lui? Poate că în absența lui au venit bărbați care l-au discreditat pe el și slujba lui. Poate că prin aceasta tesalonicenii au devenit neliniștiți că li s-a atribuit pe nedrept așa ceva.

În părtășia lui cu Dumnezeu, din care s-a tras slujba lui, apostolul nu lasă să intervină nimic. El n-a permis să se ivească în el gânduri greșite, căci atunci ar fi pierdut părtășia cu Dumnezeu lui. Deci punctul de plecare pentru slujba lui nu era ceva necinstit, ci o confirmare de la Dumnezeu.

De șase ori în această secțiune, de la capitolul 1,1 până la 2,12, apostolul pune față-n față cum nu a fost slujba lui, ci, cum a fost:

Cap. 1,5: **NU:** nu numai în cuvânt – **Ci:** în putere, în Duhul Sfânt și în siguranță deplină

Cap. 2,1-2: **NU:** n-a fost zadarnică – **Ci:** am îndrăznit în Dumnezeu nostru.

Cap. 2,3-4: **NU:** nici din rătăcire, nici din necurăție, nici în înșelăciune – **Ci:** aprobați de Dumnezeu.

Cap. 2,4: **NU:** nu ca să plăcem oamenilor – **Ci:** lui Dumnezeu, care încearcă inimile noastre.

Cap. 2,5-7: **NU:** nu am fost cu vorbire lingușitoare – **Ci:** am fost blânzi în mijlocul vostru.

Cap. 2,8: **NU:** nu numai să facem cunoscut Evanghelia lui Dumnezeu – **Ci:** să dăm și propriile noastre vieți.

„...ci, după cum am fost aprobați de Dumnezeu ca să ni se încredințeze Evanghelia, așa vorbim, nu ca să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu, care încearcă inimile noastre” (versetul 4).

Însoțitorilor apostolului li s-a încredințat Evanghelia după ce au fost dovediți corespunzători înaintea lui Dumnezeu; aceasta este succesiunea și în cazul slujitorilor: întâi dovedit corespunzător, apoi încredințarea misiunii (1 Timotei 3,10). Să facem și noi cu credincioșie această slujbă în micul domeniu de activitate în care ne este îngăduit să-I slujim Domnului, astfel încât să fim găsiți ca fiind corespunzători; atunci s-ar putea ca El să ne încredințeze mai mult. Să fii găsit corespunzător de către Dumnezeu este o noblețe înaltă

(Matei 25,23); decisiv nu este verdictul fraților (1 Corinteni 14,29; Faptele Apostolilor 16,15), ci verdictul Domnului. Dacă vom vorbi și vom proceda având în vedere lumina scaunului de judecată al lui Hristos, atunci vom fi feriți de multe fapte și vorbiri ușurate. Ar trebui să avem întotdeauna înaintea ochilor, că pentru orice cuvânt inutil vom da odată socoteală (Matei 12,36). Ce lumină ar trebui să arunce aceasta asupra vorbirii noastre în adunări, dar și între noi!

Apostolul Pavel însuși a fost o excepție în această privință, el a fost pus deoparte din pântecul mamei lui (Galateni 1,15). Și el spune despre sine că a fost socotit de Dumnezeu vrednic de încredere (1 Timotei 1,12). A fi considerat vrednic de încredere este altceva decât a fi găsit vrednic de încredere. Când Dumnezeu l-a considerat pe Pavel demn de încredere, acesta încă nu dovedise nici un devotament; dar El l-a considerat vrednic de încredere în privința a ceea ce avea să facă pentru El. Putem găsi vrednic de încredere pe cineva, dacă am văzut că este demn de încredere; a socoti demn de încredere pe cineva putem numai fără să avem din experiența obișnuită vreun motiv pentru aceasta. Dumnezeu a putut să spună despre Avraam că l-a cunoscut (Geneza 18,19); în atotștiința Lui El l-a recunoscut pe acest bărbat, că-l poate însărcina ca pe o unealtă capabilă. Asemănător a vorbit și despre Ieremia (Ieremia 1,4-5) și este foarte frumos că la Ieremia nu se ivește prin aceasta nici un sentiment al valorii proprii, că el nu se crede singur capabil de nimic.

Aprobarea se face în diferite domenii:

- Aprobarea înaintea lui Dumnezeu (2 Timotei 2,15);
- Aprobarea înaintea oamenilor (Romani 14,18);
- Aprobarea înaintea fraților (Filipeni 2,22).

Pavel era conștient în slujba cui era. Dacă Dumnezeu i-a dat această sarcină, atunci voia să și îndeplinească sarcina astfel, încât Dumnezeu să poată avea plăcere de ea, să poată fi mulțumit cu ea. Întotdeauna trebuie să fim conștienți că slujba noastră are loc întâi în fața lui Dumnezeu și apoi în fața oamenilor (2 Cronici 35,4). Dacă ne-am gândi mai mult la lucrul acesta, atunci frații și surorile vor fi cruțați de multe. Pur și simplu, ar fi nepotrivit dacă Dumnezeu i-ar găsi capabili pentru slujbă și dacă ei ar merge apoi și și-ar îndeplini munca astfel încât să placă oamenilor (Galateni 1,10). Când vorbește aici despre „noi”, atunci să nu tragem din aceasta concluzia că fiecare dintre cei trei slujitori: Pavel, Timotei și Sila a vorbit la fel de mult; sigur, putem presupune că în principal Pavel a fost acela care a vorbit și a și stat în față. Dar ceilalți i-au fost alături!

„Pentru că nu am fost niciodată cu vorbire lingușitoare, după cum știți, nici cu lăcomie ascunsă, Dumnezeu este martor (versetul 5).

Acest verset arată cum s-a purtat Pavel cu tesalonicenii. El n-a vrut să-i lingușească și cu toate acestea n-a fost rece și dogmatic, ci ca o femeie care hrănește. El n-a vrut să-i prindă prin lingușiri, dar s-a purtat frumos cu ei, pentru că-i deveniseră dragi. El i-a lăsat pe frați și pe surori să simtă prin slujba lui că-i iubea.

Este o primejdie și în zilele noastre pentru noi, frații, care luăm cuvântul în adunările locale, ca să vorbim aceea despre ce știm că le place ascultătorilor (vezi Ieremia 5,31; Isaia 30,10). Când Absalom a vrut să acapareze regalitatea lui David, i-a oprit pe drum pe toți bărbații lui Israel și le-a promis să le spună ceea ce doreau să audă cu plăcere. „Și Absalom fura inimile bărbaților lui Israel” (2 Samuel 15,6); el le-a furat sentimentele, care de fapt îi aparțineau împăratului de drept al lui Israel. Și exact aceasta n-a făcut-o Pavel; prin arătarea adevărului el s-a recomandat singur fiecărei conștiințe a oamenilor înaintea lui Dumnezeu (2 Corinteni 4,2).

Nici Elihu nu voia să părtinească pe nimeni și nici să nu lingușească pe nimeni, căci știa că ar fi fost luat repede dacă ar fi lingușit (Iov 32,21-22). Dar n-a fost nici dur în consecință, ci a avut un echilibru bun în ceea ce a spus și cum a spus. Să cerem de la Domnul acest echilibru în slujba noastră.

Trebuie să ne punem personal întrebarea, dacă nu cumva și noi lingușim? Dacă nu și noi vorbim pentru a plăcea oamenilor? Dacă nu căutăm cinste pentru noi? Pavel n-a făcut niciodată lucrul acesta! Când vizităm adunări este de multe ori așa, că deja dinainte cunoaștem câte ceva despre poziția acestor adunări. Nu există în acest caz și pentru noi primejdia să vorbim ceea ce acești frați și aceste surori ascultă cu plăcere? Trecem sub tăcere ceva despre care bănuim că le-ar provoca împotrivirea, cu luarea în considerație a sentimentelor lor? Sau spunem ceva ce Domnul n-ar fi vrut să spună? Acest verset reprezintă pentru noi o învățătură foarte actuală! Pavel spune în Galateni 1,10: „Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.”

„Nici n-am căutat glorie de la oameni, nici de la voi, nici de la alții” (versetul 6).

Contextul acestor versete ne arată clar că aici, ne putem gândi la onoare din partea oamenilor și la onoare în forma sprijinului material. Imediat înainte este vorba despre lăcomie ascunsă și imediat după aceea că ei ca apostoli, ar fi putut fi o povară pentru tesaloniceni. Deci nici această formă de glorie n-a căutat-o Pavel, cu toate că, de fapt, i se cuvenea. Când în 1 Timotei 5,17 se vorbește despre o dublă cinste pentru bătrâni, ne putem gândi, desigur, la aceste două părți: o dată cinste în forma recunoașterii și a acceptării muncii lor, dar apoi și cinstea în forma sprijinului din punct de vedere material.

Vanitatea oamenilor este răul cel mai greu de nimicit pentru noi (compară cu Ioan 12,43). Și cu cât devine mai mare cercul nostru de activitate, cu cât devenim mai cunoscuți, cu atât mai primejdios devine pentru noi tocmai acest punct! Gloria vine numai de la Dumnezeu (Ioan 5,44). Domnul Isus, care a fost vrednic de toată gloria, n-a acceptat nici o glorie de la oameni (Ioan 5,41).

„... deși, ca apostoli ai lui Hristos, am fi putut să vă fim o greutate; ci am fost blânzi în mijlocul vostru, așa cum o doică își hrănește cu drag copiii” (versetul 7).

Aici devine foarte frumos limpede, că chiar nu înseamnă că ești rece și dur dacă nu dorești nici să lingușești, nici să cauți gloria oamenilor. Cu toate că apostolul împreună cu însoțitorii lui n-au făcut nimic din toate acestea, au fost totuși blânzi în mijlocul lor. În aceasta au devenit imitatori ai lui Dumnezeu Însuși (Isaia 49,15; Faptele Apostolilor 13,18) și ai Domnului Isus (Matei 23,27). Este o imagine foarte plăcută a relației unui slujitor cu adunarea, unde slujește. Pavel ar fi putut să fie o povară, dar el voia contrariul: el nu voia să ia, ci voia să dea.

Hrănirea și îngrijirea amintesc de Efeseni 5,29, unde ni se spune despre Hristos, că El Își hrănește și Își îngrijește Adunarea. Hrănirea este potolirea nevoilor, dăruirea a ceea ce este necesar; îngrijirea este mai mult decât datul hranei, este ceea ce se dă în afară de aceasta. Așa a dat împăratul Solomon reginei din Seba tot ce a dorit ea și a cerut pentru nevoile ei pe drumul de întoarcere; dar în afară de acestea încă i-a mai dat daruri vrednice de un împărat (1 Împărați 10,13). Domnul ne dă în pustie nu numai ceea ce avem nevoie, cât ne trebuie să ajungem la țintă, ci ne dă și oaze în pustie.

Există o îngrijire de prevenire și una de vindecare. Am putea să ne cruțăm de câte o îngrijire tămăduitoare, dacă îngrijirea de prevenire ar fi făcută mai bine. Îngrijirea de prevenire privind sănătatea și curăția spirituală necesită ochiul atent al unei mame; o igienă bună poate preveni infecția. Pavel avea această privire grijulie, pentru că el avea inima lui Isus Hristos (Filipeni 1,8). Aceasta l-a făcut sensibil de a recunoaște unde și ce ajutor și în ce cantitate era necesar.

Există ceva care are nevoie de mai multă gingășie decât un copil abia născut? Și în mod spiritual tesalonicenii semănau cu un copil abia născut. Astfel gingășia apostolului în purtarea sa cu tesalonicenii se arată în aceea că a căutat să facă totul pentru a stimula creșterea acestor credincioși tineri. Nu există, într-adevăr, o imagine mai potrivită despre dragoste și simpatie și dăruire, ca cea a unei mame cu copiii ei mici! O doică care hrănește dă mai departe ceva din ceea ce ea însăși a primit – este un efort mistuitor. Ceea ce caracterizează o mamă este sacrificiul de sine în loc de dezvoltarea capacităților proprii. Lepădarea de sine și dragostea sunt stâlpii de temelie ai slujbei noastre.

Deuteronom 22,6 arată un exemplu frumos din natură pentru ceea ce putem înțelege prin îngrijire. Cuvântul întrebuințat acolo pentru mama care stă pe pui sau pe ouă, este redat în Septuaginta cu același cuvânt grecesc care aici și în Efeseni 5,29 este întrebuințat pentru îngrijire. El vorbește despre a da păzire, ocrotire și chiar căldură.

„Astfel, plini de dragoste pentru voi, ne găseam plăcerea să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci și propriile noastre vieți, pentru că ne erați preaiubiți” (versetul 8).

În acest verset sunt exprimate două daruri de către apostolul Pavel. El era pe de o parte evanghelist, dar pe de altă parte era și păstor. În disponibilitatea de a împărtăși cu tesalonicenii propria lui viață, el a pășit pe urmele Bunului Păstor Însuși, care-Și dă viața pentru oile Lui (Ioan 10,11). Acest dar de păstor este exprimat și în versetul 11, unde el se străduiește pentru fiecare în parte dintre ei.

Pavel avea o dorință arzătoare după tesaloniceni, inima lui era plină de dragoste pentru ei. Care sunt la noi motivele pentru care vizităm o adunare? El a vrut nu numai să le fi adus Evanghelia, ci chiar să împărtășească cu ei propria lor viață (compară Faptele Apostolilor 20,24; 2 Corinteni 12,15). Pavel însuși nu fusese nici mamă, nici tată, dar el revelează totuși atât inima unei mame, cât și inima unui tată. A împărtăși nu înseamnă aici a vorbi despre ceva sub forma unei comunicări, ci a se jertfi pe sine însuși, propria viață.

Deci Pavel le-a împărtășit ceva într-o dublă privință: Evanghelia lui Dumnezeu, mai cu seamă, ce-i drept, în cuvinte; și apoi și viața. Aceasta se poate înțelege și în sensul că în legătură cu viața lor ei n-au avut nici un fel de taine față de tesaloniceni, că ei, în ceea ce privea viața lor, erau ca o carte deschisă înaintea lor. Nu exista nici un domeniu în viața lor despre care ei gândeau că nu-i privește pe tesaloniceni. S-ar putea întâmpla la noi, să fim gata să dăm totul în învățătură sau în Evanghelie, dar când este vorba de propria viață, de viața privată, să avem domenii despre care spunem că nici un alt om nu are a face cu ele. Pavel s-a predat tesalonicenilor foarte deschis și prin aceasta ei au devenit imitatorii lui (2 Corinteni 8,5). Și ei, de partea lor, și-au pus toată viața ca o carte deschisă înaintea apostolului.

I-au devenit tesalonicenii dragi apostolului pentru că erau în mod deosebit vrednici de iubit? Aici nu este vorba despre sentimente bazate pe simpatie, ci temelia comună a acestei dragoste reciproce a fost credința comună în Hristos. Dar trebuie totuși să vedem că în relațiile dintre adunările individuale și apostolul Pavel existau deja deosebiri; despre filipeni a putut, de exemplu, să spună, că s-a rugat bucuros pentru ei (Filipeni 1,4). Nu simțim și noi că

revărsarea dragostei este mai intensivă, când ne dăm seama că gândurile duhovnicești sunt aceleași?

Aici scrie textual: „pentru că ne deveniserăți preaiubiți”. Ei nu deveniseră pur și simplu „iubiți”, ci deveniseră iubiți de apostol în contrast cu ceea ce fuseseră câteva săptămâni mai înainte. Câteva săptămâni înainte încă erau la o distanță de mile departe de aceasta și erau în întuneric (Tit 3,3); și acum le prezintă valoarea pe care au primit-o prin aceea că s-au întors la Dumnezeu cel viu și I-au slujit. Și de fapt, Pavel dă de înțeles tuturor adunărilor că îi iubește, chiar și corintenilor (2 Corinteni 7,3). Mai există ceva foarte important, că se dă de înțeles aceloră căroră li se slujește, că sunt iubiți. Aceasta deschide inimile pentru primirea Cuvântului. Fratele Darby a spus odată: „Dacă vrei să ajungi la conștiința cuiva, atunci încearcă întâi să-i câștigi inima.”

La tesaloniceni s-a mai adăugat apoi, că au reacționat foarte pozitiv la mesaj și apostolul a prețuit foarte mult acest lucru și l-a exprimat aici. Este înțelept să exprimăm ceea ce îi bucură pe frații și pe surorile căroră li se slujește. Dacă ne exprimăm reciproc lucrul acesta, putem prin aceasta să deschidem puțin inimile prin.

„Pentru că, fraților, vă amintiți osteneala și truda noastră: lucrând noapte și zi spre a nu împovăra pe cineva dintre voi, v-am predicat Evanghelia lui Dumnezeu” (versetul 9).

Acest bărbat nu doar a vorbit despre dragoste, ci a și dovedit-o, prin aceea că n-a luat nimic de la tesaloniceni, ci a muncit personal și s-a îngrijit de sine și de conlucrătorii lui (Faptele Apostolilor 20,34). Avem aici în fața noastră un bărbat care nu numai a spus fraze frumoase, ci le-a și demonstrat în viața lui (compară cu 1 Ioan 3,16-18). El era pregătit să muncească până la epuizarea trupului său, până la jertfirea propriei vieți. Priscila și Acuila nu s-au dat nici ei înapoi în a vrea să-și pună viața în joc pentru slujbă (Romani 16,4); și Epafrodit a ajuns aproape de moarte de dragul lucrării (Filipeni 2,30). Fratele Darby a spus odată: „Dacă este vorba despre mine, vreau să îndur totul cu ajutorul Domnului, dar dacă este vorba despre apărarea adevărului sunt pregătit să lupt pentru lucrul acesta – chiar dacă ar fi cu prețul vieții mele.”

Apostolul le mai aduce aminte odată în 2 Tesaloniceni 3,7-8 de felul lui, așa cum a fost el printre tesaloniceni. El ar fi avut dreptul să trăiască din Evanghelie, dar a lucrat în meșteșugul lui pentru întreținerea sa. Pavel a făcut călătorii lungi, a scris epistole, a slujit și a mai lucrat și fizic – nu ne întrebăm atunci: oare când s-a mai și odihnit de fapt acest bărbat? El a trebuit în oarecare măsură să ia în ajutor noaptea, pentru a putea compensa timpul care lipsea ziua și s-o poată scoate la capăt cu slujbele.

Aici este amintită pentru a treia oară Evanghelia lui Dumnezeu (versetele: 2, 8, 9). De fapt, de ce sunt folosite așa de des în legătură cu Evanghelia diferitele atribute? ”Evanghelie” nu înseamnă „vestea îmbucurătoare”, ci „vestea bună”, ea este singura veste bună care există. Există domenii diferite în care este propovăduită Evanghelia, de exemplu: Evanghelia Împărăției sau Evanghelia veșnică. Dar Evanghelia timpului prezent, așa cum o cunoaștem astăzi, are totuși un șir întreg de atribute suplimentare:

- Evanghelia lui Dumnezeu: tesalonicenii s-au întors la Dumnezeu în concordanță cu acest caracter al Evangheliei. Dumnezeu este originea acestei Evanghelii. Numai Dumnezeu adevărat și viu ne-a dat această veste bună, numai El este izvorul și originea acestei Evanghelii.

- Evanghelia lui Hristos (2 Corinteni 10,14; și Romani 1,9): subliniază centrul conținutului acestei vești bune, Persoana care reprezintă subiectul acestei Evanghelii.

- Evanghelia harului sau a harului lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20,24): arată caracterul Evangheliei, cum stă ea în contrast cu Legea; dar ea arată și ființa și natura lui Dumnezeu, cum ni se descoperă El astăzi ca Dumnezeu oricărui har. Totul este nemeritat, dar totul este, de asemenea, fără plată, toate acestea nu se pot câștiga sau cumpăra – este numai har.

- Evanghelia slavei lui Hristos (2 Corinteni 4,4): arată mai mult ținta spre care ne conduce această Evanghelie. Ținta noastră este slava, unde vom fi întotdeauna cu Domnul.

- Evanghelia mea (Romani 2,16; 16,25): apostolului Pavel îi fusese încredințată în mod deosebit, prin revelație, această veste bună.

- Evanghelia prepuțului, a circumciziei (Galateni 2,7): sfera de propovăduire și grupele țintă ale celor doi apostoli, Pavel și Petru; Petru a putut să aleagă un alt fel de prezentare al aceleiași vești bune, pentru că putea presupune la iudei o deplină cunoaștere a Vechiului Testament, ceea ce la Pavel în multe situații nu era așa, pentru că avea de-a face cu păgâni, care probabil nu auziseră încă niciodată ceva despre Cuvântul lui Dumnezeu.

Deci toate aceste atribute au însemnătatea lor; dar important este să reținem că întotdeauna este vorba despre aceiași veste bună, care cu aceste atribute diferite este luminată numai dintr-o parte specială. Dacă apoi din Romani 1,15 reiese că Pavel era pregătit să propovăduiască Evanghelia credincioșilor din Roma, atunci aceasta arată că această veste bună cuprinde mult mai mult decât vestea răscumpărării pentru păcătoșii pierduți. Același lucru îl arată și expresia „taina Evangheliei” din Efeseni 6,19. Răscumpărarea este începutul acestei vești bune; toate celelalte părți ale adevărului creștin Pavel le-a inclus și pe ele în această noțiune. Deci el voia să împărtășească credincioșilor din Roma întreaga hotărâre a lui Dumnezeu. Prin Evanghelie au fost aduse la lumină viața (pentru suflet) și neputrezirea (pentru trup) (2 Timotei 1,10).

„Voi înșivă sunteți martori și Dumnezeu de asemenea, cu câtă sfințenie și dreptate și fără vină ne-am purtat față de voi, care credeți” (versetul 10).

Când are loc o slujire binecuvântată, vrăjmașul este imediat pregătit să trezească neînțelegeri prin care trebuie să i se dăuneze slujirii, iar autoritatea morală a slujitorului trebuie să fie subminată. Și atitudinea lui Pavel ar fi putut să fie interpretată greșit. Dar el a preîntâmpinat lucrul acesta cu mare vigilență, prin aceea că, de exemplu, a renunțat la drepturile care de fapt i se cuveneau. La fel de înțelept s-a purtat Neemia și timp de doisprezece ani nu s-a folosit de dreptul lui de guvernator (Neemia 5,14) și a construit cu mâna lui. Și lucrul acesta l-au văzut tesalonicenii la apostol și astfel au putut fi numiți martori pentru aceasta. „Și pentru aceasta și noi mulțumim lui Dumnezeu neîncetat, că după ce ați primit Cuvântul lui Dumnezeu de la noi, L-ați primit nu ca pe un cuvânt al oamenilor, ci, așa cum este, în adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu, care și lucrează în voi care credeți” (versetul 13).

În acest verset putem să aruncăm o privire în sufletul apostolului, căci în primul rând Pavel a mulțumit cu conlucrătorii lui; și anume, a mulțumit nu tesalonicenilor, ci lui Dumnezeu, pentru că El a fost Acela care a lucrat această primire a Cuvântului în inimile tesalonicenilor. Iar această mulțumire se făcea neîncetat, noapte și zi; neîncetat tesalonicenii erau în inima lui; ce relație plăcută îi lega unii de alții! Tot ce făcea Pavel, îl aducea în legătură cu Domnul, el nu și-a atribuit lui rezultatul muncii din Tesalonic, ci lui Dumnezeu. Nu l-a lăsat indiferent și rece ceea ce a produs propovăduirea lui. Ceea ce a făcut, n-a făcut ca profesie, ci din chemare.

Cuvântul veștii de la Dumnezeu ne face încă odată conștienți că noi n-am fi știut absolut nimic despre Dumnezeu, dacă El ni nu s-ar fi revelat! El a dat vești despre Sine și pentru aceasta a folosit slujitori, care apoi au dat mai departe acest Cuvânt. În Tesalonic nu vorbirea

omenească a avut efect, ci Cuvântul viu și lucrător al lui Dumnezeu. Temelia credinței tesalonicenilor n-au fost, deci, slujitorii – cu toate că ei atunci au dat mai departe în mod inspirat Cuvântul – ci a fost ceea ce au spus ei. Pe aceasta se baza credința lor. Cuvântul veștii de la Dumnezeu este aceeași expresie ca în Evrei 4,2, unde este numit Cuvântul propovăduirii. Cât de recunoscători putem fi noi, că Dumnezeu S-a revelat în Cuvântul Său! Omul nu putea intra în relație cu Dumnezeu, dacă Dumnezeu nu s-ar fi revelat în Cuvântul Său.

Aici avem un loc interesant: ceea ce au auzit tesalonicenii n-a fost cuvântul omului și totuși a fost propovăduit de oameni. Dar este Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu nemărginit a transmis gândurile Lui nemărginite prin oameni mărginiți, ca să le primim și să le putem înțelege și noi, ca oameni mărginiți. Într-o privință, toate cuvintele noastre sunt cuvinte omenești, fiecare limbă are alte cuvinte; dar aici nu este vorba despre forma exterioară, ci despre conținut. Și aici, toate cuvintele pe care un om le rostește de la natură, sunt cuvinte omenești. Toate câte le rostește omul firesc, nu sunt numai în forma exterioară cuvinte ale omului, ci și în conținutul lor. Chiar și când vorbim despre Cuvântul lui Dumnezeu, exprimăm aceste gânduri în cuvinte omenești. Și Pavel spune aici că cei drept în exterior au folosit cuvinte omenești, dar ceea ce au exprimat prin acestea a fost Cuvântul lui Dumnezeu. Exteriorul este întotdeauna cuvântul omului, dar conținutul este fie cuvântul omului, fie Cuvântul lui Dumnezeu – și la Pavel, în propovăduirea lui a fost Cuvântul lui Dumnezeu.

Pavel n-a vorbit întotdeauna inspirat. În fața marelui preot Anania a trebuit să se scuze pentru că-l făcuse „perete vărui” (Faptele Apostolilor 23,2-5). Dar vedem în Noul Testament ceva care astăzi nu mai există în această formă; și anume, el nu vorbește aici despre scrierile sale inspirate, ci despre propovăduirea lui. Și aceasta n-a fost oarecum o propovăduire așa cum o cunoaștem noi astăzi, ci erau apostoli și profeți Nou-Testamentali și din 1 Corinteni 14,30 știm că nu toți au lăsat în urmă ceva în scris. Nu toate descoperirile de felul acesta și-au găsit punerea în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Ceea ce descrie Pavel aici, n-a fost o evanghelizare ca în zilele noastre, ci el le predica Cuvântul lui Dumnezeu sub călăuzirea Duhului Sfânt și ei puteau să-și dea seama că erau cuvintele lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu este mijlocul pentru convertire (1 Petru 1,23) și tot Cuvântul lui Dumnezeu este cel care lucrează în cei care cred. Și astăzi este singurul care acționează într-un mod durabil, este Cuvântul lui Dumnezeu și nu ceea ce adaugă sau interpretează oamenii. Talentul în vorbire sau retorica (1 Corinteni 2,4), în care este școlit în creștinătate aproape orice propovăduitor, produce cel mult admirație pentru predicator. Geneza 2 și 2 Timotei 3,16 arată unele din efectele pentru care Cuvântul lui Dumnezeu este folositor. El nu îmbogățește numai înțelegerea noastră și adâncește bucuria noastră, ci dă naștere și la consecințe în viața noastră.

Acest verset este și o descriere a inspirației. Este important să ne dăm seama că Cuvântul propovăduit pe atunci de apostoli nu este mai puțin Cuvântul lui Dumnezeu, decât ceea ce au așternut mai târziu în scrierile lor. Dacă ei au transmis adevărurile primite prin revelație, atunci nici aceasta n-a fost, cuvânt cu cuvânt, mai puțin Cuvântul lui Dumnezeu, decât Cuvântul scris de mai târziu. Aceasta devine foarte limpede în 1 Corinteni 2,13, unde Pavel spune că ei lucrurile duhovnicești – acesta este conținutul adevărului – le-au împărtășit prin mijloace duhovnicești – și acestea sunt cuvintele cu care le-au dat mai departe. Și multe alte locuri din Sfânta Scriptură adevăresc că nu numai conținutul revelațiilor divine a fost transmis, ci că el a fost îmbrăcat în cuvinte care, inspirate, au fost Cuvântul lui Dumnezeu (de exemplu 2 Petru 1,21). Dovada că ceea ce au auzit ei a fost într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu, o găsim apoi la sfârșitul acestui verset: lucra în ei, în cei care credeau. Dovada pentru aceasta era eficacitatea în tesaloniceni.

Care este în privința aceasta deosebirea față de astăzi? Nu cumva astăzi, când știm că nu mai suntem inspirați, nu mai contează așa de mult alegerea cuvintelor potrivite? Și noi astăzi trebuie să fim mereu conștienți, că dacă vestim Cuvântul în vreun fel, trebuie să folosim, ce-i drept, limbajul omenesc pentru aceasta, dar că și astăzi forma trebuie să corespundă cu conținutul a ceea ce spunem. Aceasta înseamnă că dacă vestim Cuvântul lui Dumnezeu – oriunde am face-o – mesajul nu trebuie coborât la un nivel omenesc și trebuie să fie numai un mesaj care conține Cuvântul lui Dumnezeu. Este valabil și pentru evangheliști, că este cel mai bine dacă la evanghelizări pe cât de mult posibil să fie exprimat Cuvântul lui Dumnezeu. Căci la noi există întotdeauna primejdia ca vorba omenească, chiar și cu intenția cea mai bună, să îngrădească sau să slăbească Cuvântul lui Dumnezeu. Deci și pentru noi astăzi este important la fiecare vestire a Cuvântului lui Dumnezeu, ca vorbele pe care le folosim să fie corespunzătoare mesajului pe care-l aducem. La aceasta nu ne putem folosi de limbajul străzii sau de argou. Trebuie să vorbim atrăgător și să fim mereu conștienți că nu cuvintele noastre pot produce efectul, ci numai gândurile lui Dumnezeu exprimate în ele.

În vestirea de astăzi trebuie neapărat să luăm în considerație 1 Petru 4,11. Este o problemă serioasă să vorbim sau să scriem despre Cuvântul lui Dumnezeu. Puterea Cuvântului lui Dumnezeu nu stă niciodată în propriile noastre cuvinte, ci numai în Cuvântul Lui. Dacă nu ne găsim plăcere în acest Cuvânt și nu medităm la acest Cuvânt (Psalmul 1,2), și dacă acest Cuvânt nu ne influențează umblarea, nu vom putea sluji niciodată în acest fel! Întregul psalm 119 vorbește despre Cuvântul lui Dumnezeu, dar înainte de toate și în felul că el este Cuvântul, căruia trebuie să ne supunem. Autorul acestui psalm își exprimă mereu înaltul respect față de acest Cuvânt; și el era conștient că nici o cultură omenească nu poate atinge vreodată nivelul acestui Cuvânt. Dar dacă este așa, atunci toată cinstea Îi revine exclusiv Domnului și niciodată slujitorului. Ne apropiem noi cu atitudine corectă de acest Cuvânt revelat al lui Dumnezeu, înainte să vorbim despre el? Este aceasta rugăminta noastră, ca El să ne deschidă ochii pentru lucrul acesta? (Psalmul 119,18), umblăm noi după el ca după comori ascunse? (Proverbe 2,4). Dacă nu avem această supunere, atunci nu putem să vedem nici minunile acestui Cuvânt. Nu putem să citim Cuvântul ca pe o lectură superficială, ci aceasta înseamnă pentru noi și energie și timp consacrat pentru ca să-L cercetăm în subordonare. Nu există nici un studiu al Cuvântului fără a fi atras lăuntric, fără prețuire și venerație. Expresia franceză „considérer” = a medita, a cumpăni, a considera detaliat, exprimă potrivit această atitudine.

Știau slujitorii pe atunci că au vorbit cuvintele inspirate ale lui Dumnezeu? David vorbește în ultimele lui cuvinte despre aceea, că Duhul DOMNULUI a vorbit prin el și cuvântul Lui i-a fost pe limbă (2 Samuel 23,2). Pavel vorbește despre aceea, că el a primit de la Domnul ceea ce a predat mai departe (1 Corinteni 11,23). Ei au fost conștienți că erau unelte ale lui Dumnezeu, care aveau de dat mai departe cuvânt cu cuvânt adevărurile primite de la Domnul. Putem fi foarte siguri în această problemă, cu privire la afirmațiile scrise. De multe ori este citat locul din 1 Corinteni 7,12-25 ca dovadă că nici în afirmațiile scrise n-ar fi fost întotdeauna totul inspirat. Aici Pavel și-ar prezenta propria părere, care n-a fost inspirată. Dar stă aici într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu și cuvântul omului față în față? Trebuie să devenim conștienți, pur și simplu, că inspirația nu este întotdeauna identică cu revelația. Revelația înseamnă că Dumnezeu împărtășește prin Duhul Sfânt direct oamenilor ceva ce ei până în această clipă n-au știut și ce nici nu pot primi pe altă cale. Toate profețiile sunt revelații. Inspirația este cu totul altceva. Inspirația înseamnă că Duhul Sfânt i-a călăuzit pe autori la scris. Luca, de exemplu, a studiat tot ce a putut să obțină de la martori și apoi a fost călăuzit de Duhul Sfânt să scrie din ceea ce a aflat și a auzit și a citit. Inspirația este așternerea pe hârtie fără greșală a tot ceea ce a vrut Dumnezeu să păstreze pentru noi – și sentimente și temeri și nevoi, așa cum le găsim de exemplu în psalmi, și afirmații ale vrăjmașilor lui

Dumnezeu, și afirmații ale lui satan însuși. Deci în 1 Corinteni 7 Pavel a scris propria lui interpretare spirituală, care se formase în lumina prezenței lui Dumnezeu, inspirat de Duhul Sfânt. Să ținem neapărat tare la inspirația fără greșală și nesupusă greșelii a întregului Cuvânt al lui Dumnezeu; El este expresia a ceea ce a vrut Dumnezeu să ne împărtășească. Dacă n-am ști lucrul acesta și ar trebui să ne îndoim de autenticitate, am avea sub picioare numai pământ care se clatină!

Dacă-i privim individual pe scriitorii Bibliei și constatăm că au scris în moduri diferite, atunci este așa, că Dumnezeu a folosit diferitele lor aptitudini, caracterele lor, trăirile lor și sentimentele lor, pentru a face să se scrie pe hârtie Cuvântul Său. Dacă medităm la acest lucru, trebuie totuși să spunem că este o mare minune cum a reușit Dumnezeu, Duhul Sfânt, să îmbine sentimente și aptitudini omenești cu ceea ce voia El să exprime prin Cuvânt. Putem numai să ne mirăm de aceasta adorând și să fim recunoscători din inimă! Luca, cu capacitățile lui deosebite, a scris cu totul altfel decât, de exemplu, Pavel cu capacitățile lui – și totuși, totul este Cuvântul lui Dumnezeu.

Pavel, ca un rob al lui Dumnezeu, a vorbit Cuvântul, în general, într-o atmosferă de împotrivire; pentru iudei a fost o pricină de poticnire și pentru națiuni, o nebunie (1 Corinteni 1,23). De aceea a fost o bucurie pentru inima lui, când a văzut apoi că în atmosfera generală a vrăjmășiei față de Dumnezeu, au fost deschise inimi prin harul lui Dumnezeu și acestea au primit Cuvântul lui Dumnezeu exact așa cum l-a rostit el. Ca prim pas, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie întâi primit de urechi. Și apoi este întrebarea hotărâtoare, cum va fi primit, la al doilea pas, de inimi (Ezechiel 3,10). Mai târziu s-au plâns în poporul Israel, că poporul se aduna în cete pentru ascultarea Cuvântului, dar el nu ajungea în inima lor (Ezechiel 33,32). Dar Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să devină parte integrantă din noi, trebuie să devină interiorizat, trebuie să devină prin aceasta forța noastră vitală (Ieremia 15,6). Dacă acceptăm Cuvântul lui Dumnezeu într-adevăr așa, ca venind de la Dumnezeu, atunci va fi pentru noi într-adevăr spre bucurie și spre putere.

Înzestrat e cu putere, / Să aducă mângâiere,
Să lucreze azi minuni,
Da, Cuvântul Tău unește, / Curăță și înnoiește,
Cuprinzând promisiuni!

Suntem noi așa purtători de cuvânt ca Pavel, care știa ce cuvinte poate să spună și că acestui Cuvânt i s-a dat putere? În grecește este scris pentru aceasta cuvântul *dynamis* și în el este, în fapt, putere explozivă (Evrei 4,12; Ieremia 23,29) – pe aceasta vrem noi să zidim în propovăduire! Domnul Isus, în pilda despre sămânța care a fost aruncată pe pământ, arată această putere care locuia în lăuntrul seminței (Marcu 4,27).

În acest verset avem o altă punere față în față de la nu la ci. Până în capitolul 2,8 Pavel a pus de șase ori una după alta față în față, cum n-a fost slujba lui, ci cum a fost ea în loc de cum nu a fost. Aici, prin această punere față în față se întărește afirmația și se face deosebit de clar, că tesalonicenii n-au primit Cuvântul ca pe cuvântul omului, ci ca pe Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul omului nu-și poate revendica dreptul de a fi adevăr. Vor fi mereu greșeli în el; Cuvântul lui Dumnezeu este fără greșală și este adevărul însuși. Cuvântul lui Dumnezeu cere să fie ascultat. Este un lucru mare să poți asculta de Cuvântul lui Dumnezeu și să-L și poți înțelege prin Duhul lui Dumnezeu.

Deci la propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu putem recunoaște două domenii de responsabilitate. Unul dintre domenii este responsabilitatea aceluia care vestește Cuvântul.

Este foarte important ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie vestit din responsabilitatea noastră față de Domnul și ca viața să fie în concordanță cu ceea ce spune vestitorul. Celălalt domeniu este responsabilitatea acelor care ascultă. Ascultătorul are răspunderea să primească Cuvântul propovăduit ca venind de la Dumnezeu și să-L păstreze într-o inimă cinstită și bună după ce L-a auzit și să aducă roadă în răbdare (Luca 8,15). Este important să nu amestecăm aceste două responsabilități. Vorbitorul nu poate spune că ascultătorii trebuie să-i accepte cuvintele ca pe Cuvântul lui Dumnezeu; și nici ascultătorul nu poate spune că au fost numai cuvinte omenești. Este o mare binecuvântare când primim ca ascultători Cuvântul lui Dumnezeu ca venind de la Dumnezeu. Atunci vom căpăta întotdeauna o binecuvântare și vom primi învățătură. Lidia ne este în această privință o pildă autentică (Faptele Apostolilor 16,14), ea a avut disponibilitatea de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu și atunci Dumnezeu i-a deschis inima și a lucrat în har. În Faptele Apostolilor 17,11, la iudeii din Bereea avem aceeași expresie pentru primirea Cuvântului lui Dumnezeu.

În acest verset tesalonicenii nu sunt denumiți ca credincioși, ci ca cei care cred. De multe ori facem din noțiunea „credincios” o stare, dar aici este vorba că credința este dovedită activă și de durată, prin aceea că se ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu (compară ca stare: cel care conduce și cel care slujește și nu conducătorul și slujitorul (Luca 22,26).

În aceste versete devine foarte limpede ce grijă a acordat Dumnezeu tesalonicenilor; în versetele 13 până la 16 este Cuvântul Lui, pe care El li-L adresează. În versetele 17 până la 20 vedem că tesalonicenii sunt legați cu apostolul în vederea zilei viitoare, venirea Domnului. Iar în primele cinci versete ale capitolului 3 găsim că lor le va fi trimis un alt slujitor, pentru că Pavel era încă împiedicat să vină la ei.